

Rafael Sari

Ombra i sol. Poemes de l'Alguer

Edizioni della Torre, Cagliari 1980

MAITINARA

L'anghiara del golf és una gròria
de gliumera, de sol che ta cunsora,
i Cà de Cassa an fondu ne la boira
és una torra greva, folta i sora.

De núvuras un grof a Muntiroglia
sa tiran lentas lentas a una vora...
i tu, Alghé mia, sés branca, dolza, moglia
che núvia de l'altar iscint a fora.

Ara lu brau de la marina riu
pe 'l punentol che tota l'onda mou
tignina de valmel, de prata i or,

mentras lu sol muntant brusgia i riu
i per a tu suspira cara cor,
suitat mia, al nasciar del dia nou.

* * *

AL "CANTAR"

L'algua ne la vascheta és sempra crara,
lu ravagli ne l'ombra ancora fresch,
lu glioch és sempra bel, és lu mateisc
de la primera nostra scampagnara.

De ains i ains no vaniva més
a las marinas tuas prenas de or,
funtaneta del “Cantar”, riu de arrés
che tanta festa m’has pusat al cor.

Ma torna com un somni achel bel dia
che an achí m’ha pultat una balcheta...
—chi conduma, chi allegra cumpagnia!—
Era fabré: ne l’ària neta neta

curriva un ventarellu che dasciava
de primerencas frois un fil de uró,
che la marina tota carignava
de Carabona finza al Malgaglió.

—Folza, voga, che legu arribarem,
voga, folza; mes gliongas las pararas...
ma tu, ma tu, com l’ampras achel rem?—
La balca anava a folza de risaras.

I a ma nusaltrus la marina rieva,
lu cel, la terra, l’algua de l’asceta,
tot una festa an giru paraseva
de maití, de misdia, ne la taldeta...

Avui, dasprés de ains só vangut
a las marinas tuas prenas de or,
funtaneta del “Cantar”, i é begut...
i mignó ma só ants a rint al cor
(pag. 38)

* * *

LA FARA

“Una fara nel golf sumia,
una fara vistira de brau”.
Ascí dieva la proba ma cia
i nus altrus astavam an pau.

Ascultavam la beglia rundaglia
carignosa com'una canzó,
com'acheglia de “pica a la paglia”,
com'acheglia de “pica al pultó”.

“Campanetas de prata assai fina
des vistils eglia té an cara vora...
una música fa quan camina
che lu cor ta ralegra i cunsora.

Ma de dia no isci mai che té por,
per ascìò astà nel fondu amagara
a una casa de perlas, de or,
tota beglia, cumposta, gigiara”.

Asci dieva mamai Rusuria
al parrís de la polta sagura,
finza a quan sa muriva lu dia,
finza a quan la prasseta era ascura...

Legu legu passavan las oras,
to' de prata lu golf era pré:
folzis tu na sumavas allora,

fara antiga, a mirarta l'Alghé.

(pag. 40)

* * *

A "LAS TRONAS"

Aquesta prata gliuenta
che t'aspalgeisc la gliuna,
o cara de "Las Tronas",
tra lus ascòls negras,
i lu suspir gliuger
de l'algua a l'asprageta,
ne la nitara chieta
prena de rasplandor,
ma posa a rint al cor
tanta marincunia!

La carancora mia
eccula, racamara
coma una randa antiga;
eccu la travalsara
allegra, viva viva.

L'algua de la "vascheta"
és del miral més gliuenta,
són perlas de las faras
an fondu amuntunaras
tantas perruscuretas.

Chi beglias las taldetas
ne lus istius ansesus
de sol i de gliumera!

Oh, ratulnar anrera
nel tems! Chi allegria,
chi altras mai nitaras.
Eran un món de somniu
“Las Tronas”; duas muraglias
coma ne las rundaglias
de proba iaia mia.

Cara mignó tania
a vós nel cor, ascòls,
marina profumara!
Tol és mateisc ancara:
tu sola mignunia,
t’an sés passara an pressa...
Bascias, ne la nitara
tota de prata prena,
vus mir, “o Tronas”, ara
i prof tanta pena.
(pagg. 46-47)

* * *

A LA GRUTA

“Chi talda de folta gliumera!
I ha pronta una balca an banchina,
pareisc una beglia pastera:
ta dich che antrem, mouta, vina,
anem a la Gruta. De sera
no veus che és la nostra marina,
de asul i de or tota prena?”

Anem a la Gruta che aspera
a sota al fruntuni amagara;
quant entras vauràs chi gran sara,
chi gioz che fa una gutera.

Anem a la Gruta. T'aspera
Nettuno davant a l'entrara:
té tantas sirenas anrera
i an cara rucó i ha una fara
che conta un'antiga rundaglia,
i ha més de una ninfa che baglia
gliugera, gliugera, gliugera!

I ha escols de or, de cural,
curunnas che muntan al sel,
muraglias de cara manera
i l'ària se mou coma un vel,
cuntrastas de ombra i gliumera!

Anem a la Gruta! Sanzera
ancara és la talda i l'Alghé
en fondu al sou golf encantara
pareisc una beglia rumira.
Agliunt lus monz a cazal
de Scara Vicara eglia té,
aglionga una mà pé Vaivelt
i l'altra al ruró Muntagnés.
Lu golf no veus tot ansés
a rinta de tanta gliumera?

Anem a la Gruta che aspera!

Las rocas de Cà de Garera
sa sighin i corrin al Gliri,
a sota de Cà de la Cassa
lu món ta pareisc che sa giri,
lu sel ta pareisc che s'abasci.

Anem a la Gruta che aspera!
Més gran an agli la marina,
més folta an agli la gliumera...!

A sota de l'alta custerà
sumian i trabaglian las faras,
Nettuno las ha cumanaras
de seculs i seculs anrera.

Racaman a punz de prata
i tiscin a filz de or,
giganz che fanan la por
saguz raposan a un'ara...

Anem a la Gruta ancantara,
anem a la Gruta algaresa.
Anem, tu mia ninfa, mia fara,
mignona, tra tanta bagliesa”.

(pagg. 57-58)

* * *

CORAL

Flor de sanch, tancada
en vermellor de rams

en fondo a la marina,
flor viva lligada
de sospirs i de plor,
flor bella, rosada
com boca de minyona
que somnis nous cariny
amb dolça risada,
coral!

Per a tu un cant avui
me torna al cor encara:
un cant que m'espinyi
de anys i anys enrera
quan per a mi un escoll
un'ísola era, plena
de sol i de llumera;
lo món que havem somniat,
lo món nostre petit
gran de felicitat.
Coral!

antiga prenda i nova
per a tu minyoneta
de desitjs alluinada,
per a tu núvia blanca
que encesa tens al cor
la flama de la vida,
per a tu bona mare
que cullis esperansas
ne l'ull de la criatura,
coral

rosa de sanch i amor
creixida ne la mar,
fada que nos regala
amb un toc espantós
feixos blaus de alegria;
coral amagat
ne la pau de un fondal,
eixit al sol, senyal
gloriós de l'Alguer mia.

(pagg. 88-89)

* * *

VELA

Va el blanc triangle com un'ala
lluny en el golf encés:
una cançó suspesa
entre la mar i el cel.
Un vel de plata
que es mou
al ritmo dolç
de vent matiner.
Pareix que carinyós
un cant de sirena
s'alci lleuger lleuger,
veu antiga de rondalla:
"Mariner, bon mariner".

(pag.99)

* * *

ABRIL AL CARMEL

De cad'ala
avui te faixa 'l sol
fen-te més blanca,
no més solitària,
no més amagara.

La patita fatxara
per semmanas,
per mesos ha guerrat
amb la mar,
amb salum i vent;
ara però l'abril
carinya dolcement
la placeta,
lo carrer llong,
i lo cor de la gent.

Pareixas tota nova
o iglesieta
arrimbara
a una vora de muralla.
que has passat l'hivern
somniaant primavera
amb un cel així clar
amb un'ària així lleugera.

La torra i la cala
davant

són com encantaras,
a la platjola groguenca
los escolls han pintat
quadrets d'alegria;
los minyons, los arbras,
los pardals,
una gran festa
per a tu han dumat.

Un record lo llebeig i lo maistral!

Lo golf és tot azul
de l'alba a la tardeta
per repagar-te, o Carmel,
proba vella iglesieta,
de l'amarganta i trista
malinconia hivernal.

(pagg. 102-103)

* * *

CANÇÓ A L'ALGUER

Damunt a la marina
tota brillant
i encesa de llumera,
un vent
passa blau
a faixar de primavera
las casas, las murallas,
las torras i la gent.

Riu la costera

d'un cap a l'altre
i lo golf lluent
és un diamant
immens,
obert sota un cel
d'encant.

Tu apaciguara
ascoltas
la música misteriosa
que las ondas anant
a lluny a lluny
t'alçan,
delligant
veus de sirenas novas
i ànsias de poesia.

Així de sempre vius
tu, assussegada i dolça
a una cala d'oblit,
bella ciutat mia.
Una malenconia
de somni
abraça las muntanyas
qu'entorn fan corona
i en cada paris va
una frescor que porta
suspesa en las suas alas
perfum lleuger de mar.

Anar així, anar

com un vaixell antic
a velas desplagadas
encontra a l'infinit,
entre 'l tou cel
dormit
com en una rondalla.

Davalla
lenta lenta la nit
a cantar-te
a cau d'orella
un'altra "ninna nanna".

Demà l'alba més bella
d'avui, d'ahir, de sempre,
te donerà més blaus
cel i marina.

Enjunullat 'l golf
davant a tu Reyna
encara t'alçarà
l'antiga simfonia
suau, suau, suau
la música sua vella
ressonant
d'amor,
la sua cançó
sempre ansiosa
d'un avenir de pau.
(pagg. 127-129)

* * *

PESCADOR

Marina grossa avui,
marina mala.

Al Traïdor, als Lleons,
a la costera tota
embat i escuma arreu.

No es dia d'eixir a fora:
dia diat és aqueix,
és dia dolent.

Aném, nos salvi Déu.

Lo pa nostro és nel vent,
lo pa nostro és la mar:
se va, se va.

Mariners nos sém:

bon vent i barca nova

és a vegadas, ma

l'any és gran

i cada dia hi vol pa.

“Tocan las quatre,

lo babbu és en barca”.

Las torras a de nit son muntanyas

que fan la por al sol passar-hi a sota

i lo canal és negra: una baieta.

Lo cel no té una strella que desgoti

un fil, un fil almanco de clariana.

Aném, nos salvi Déu.

Embat i escuma arreu, embat i escuma arreu.

La barca va tra onas de tristura

la barca va tra un vol de esbrufaduras.

“Tocan las cinc,
lo babbu és eixint”.
Qui mala nit, o mama,
qui cel de malaüra,
no fa més dia, no més
Núvols i vent en giro...
Lo golf és una pena,
lo golf és un infern,
dia dolent.

Maria de Portosalve
los salvi, proba gent,
Mare Santa de Vallvert
dóna ajuda al pescador.
Embat a la costera,
embat i escuma arreu
als Lleons, al Traïdor.

La barca va tra onas d’amargura,
corri en sec tra plors de criaturas.

Las six, la sept... És clar:
lo pa nostro és nel vent
lo pa nostro és la mar.

(pagg. 148-149)

* * *

VENTS

Matí: un’alba plena de llumera
i un ventarello fresch
qu’entra de ponent.
Lo golf és tot pres
de meravella

a l'espuntar del sol
d'endrer a 'ls monts blaus
que s'obrin a l'orient.

Encara tu somnias
la nit i las estrelles,
ciutat dolça mia
tancara en un gran vel
lleuger lleuger de boira
amb ulls mig oberts
al néixer del nou dia.

I tesa lo maistral
a resclarar lo cel,
perd lleibeig mal
i prepotent
entra nel golf i envia
ondas a la costera:
joc des dos tous vents.

Qui vincirà?
A la tarda
la guerra és acabara.
Vermella
de un cap a l'altro
és tota la marina
i cau lo dia en pau.

Horts, olivars i vinyas
ara són plens d'or
i suau, suau, suau,

un toc de campana
conhorta mar i terra
entrant-se dolcement
a dintre cada cor.

(pagg. 168-169)

* * *

REDA

Una randa de malles
sota el sol:
un resplendor de goteres
vermelles
en un llong xal
grogüenc,
obert davant al gran
mirall
verdatzur de la mar...
Prefumada de sal
la reda dolcement
se mou com onda fresca
al respirar del vent.
Amb ulls d'esperança
el mariner la mira
amb el desitj al cor
d'en la treure de l'onda
sempre plena i pesanta.
Nits negres de mal,
matinades d'embat,
tardetes de dolçesa;
la vida, el tou treball

en alegria, en tristor,
tancas en una reda,
o pescador.

(pag. 252)

* * *

SOL A LA MARINA

Un feix d'or damunt a la marina:

il·lusió de riquesa

goig d'anar lluny

en llocs de rondalles...

El cor camina lleuger

més enllà de les muralles

de les torres, dels esculls.

Vola que ploma al vent

així, sense una ruta,

així, però content.

Un feix d'or damunt a la marina...

Joia de res: un núvol talla tot.

I me retrob encara

lligat a la mia sort.

(pag. 253)

* * *

LA GUSSETA

“Maïstral tes; as Lleons hi ha escuma

i a debaix la marina

ds tota un bullitori.

Tira en terra. A demà”.

Txiu Joan escolta rient
lluny i entorn mirant
amb llargues ullades.
Altres temps retorna a la ment.

De l’una a l’altra punta
el golf unflat de vent,
la gusseta brandant-se
a una vora del port,
les gaüres volant
a les ondes rasent.

Sense por ell eixiva.
I tornava content
entre l’or i la plata del peix
que saltava en coberta.
Un espant!

Murmura de la gent;
Joan és entregat,
sota prua té una bruxia,
no hi ha vent ni embat
per l’escorça de nou
d’aquella gusseta.
N’eixi fins del foc.

Txiu Joan ara és vell,
la memòria val poc.
Riu però al record.

Entregat... a qui mai!
Si, entregat al treball,
al perill, a la mar.
Entregada a cada vent la barqueta.
I n'ha pres de brufades
orsant a vela estreta.

L'última l'ha presa al port
de una tromba de gregal.
I l'ha entregada a la mort.
També avui txiu Joan d'amagat
deixa caure una llàgrima.

Passa en pressa. Torna rient
qu'encara vol desfer
amb una cara alegre
l'antiga mala murmura
de la gent.

(pagg. 260-261)

* * *

Ciutat mia (Pà de casa)

Edizioni della Torre, Cagliari 1984

ALGUER

Sés beglia quant 'l sol ta basa tota
i ta carigna calma la marina,
quan la gliuna de nit ta dasgota
la prata més gliuenta i la més fina.

Sés beglia massa tu, suitat mia,
de muraglias i torras anghiriara
che ta miras nel golf a on sumia
antiga i branca una sirena ancara.

De Ca' de Cassa a Muntiroglia negra,
de Muntagnés a San Giurià frurit
és tota una canzó che ta ralegra,

una canzó che dura ne la nit
quant a poc suspira la marina
basan l'ascol che tot ha cunsumit.

(pag. 17)

* * *

LA VEU

Sempre nel cor ma canta
la veu tua dolza, crara,
marina mia astimara,
ne l'ora del tramont!

I chi pot ulvirà
lu gróf de curols
che agliunt a l'urizont
sa posan a giugà?

Quan canta l'algua alegra
del Lazzarettu al Gliri,
del Bisba a Punta Negra,
lu golf és tot viu

mentras lu sol s'an va:

pareisc una mignona
che nel mirarta riu
i a ma l'ugliara diu:
vina tu a ma basà.

(pag. 18)

* * *

BALCA CHE VAS...

Quan tulnaràs i a vera daspragara
antraràs nel tranquillu polticioru?
Quan vauré tona la tua falca crara,
la tua prua de bel gussu razzaioru?

Passas la punta an pressa com un'ara
branca che a munt a la marina vori,
nel golf che pareisc una framara
pe 'l sol che a Ca' de Cassa és mori mori.

I paldaràs de vista lu fanal,
las torras, la muraglia cunasciura,
tra 'l rischiu, tra 'l paril i tra la molt.

Quan paltescias, o gussu, chi tristura!
Chi pansamen quan passas lu canal
ne l'ora che t'an vas del calm polt!

(pag. 24)

* * *

MARINA MARA

«Qui barrinu esta nit!

Air a la taldeta

quan Juan es eixit

la marina era un oli:

quieta,

prena d'atzur i d'or.

I ma dieva 'l cor:

una nitara així

és senyal de pruvirència;

a bon maití

una balca prena

de trillas, pagells, llagostas,

i la cara alegre

dels patits i ell,

balba llonga i mustatxut,

sagut al timó.

Qui bel, qui bel

que fóra tot això!

Iò somic però:

no, só daspelta, no rom,

aqueix vent, aqueixos trons

los entenc.

Tramora la taulara.

Marina burutjara,

cel negra

i llamps arreu

de dabaix i d'en alt.

Probas fills meus!

Un'escolgia de nou,
un motorino de res
i tira vent
i prou,
pe 'ls cavallons branca
és tota la costera.
Àngel de la guardia,
que torni l'homa meu!»
(pagg. 54-55)

* * *

MAISTRAL

«Tira en terra,
davalla, davalla la mar.
Oh! hissa.
Endreça la falanga.
Oh! Tira».
La barca munta
escutinant-se
com un peix gros
pres a l'ham.
Pressa, suor, respir afanyós!
L'enemic és vingut:
el maistral furiós.
Al por[ti]txol revolució.
Així cad'any
a l'obscura estació
quan el golf se unfla
a l'aspre i fred vent
del nord.

Mariner de costera,
el tou temps
és caigut.
L'hivern trist, afamat,
amb el maïstral
és vingut.
(pag. 72)

* * *

A «BOLENTÍ»
Una torre, un'escullera,
un braç de marina,
murmuri d'aigua
a una platgeta.
Perfum de herbes salvatges,
flors a l'entorn
de mil colors
i un vent lleuger
que recama les ones de or.

Les ales ha obert la pau
en aquesta vora de món
i el temps en aquí
ha fermat
el sou etern camí.
A l'horitzó
llueix de plata
un vel:
núvoles en viatge
en el misteri blau

del cel.

(pag. 117)

* * *

MARINER VELL

Raigs de sol, feixos d'or
damunt al golf:
glòria de llumera,
pau, silenci i conhort.
Dorm amb els ulls oberts
la ciutat marinera
en el matí lluent.
I tu, vell blanc,
al vent
lleuger i perfumat
trobas records antics
d'altra felicitat.

(pag. 127)

* * *

NO RIU MÉS LA MARINA

Era una boca oberta
en un esclat de risa
lo golf al matí,
era una gola dolça,
assossegada a la tardeta;
una cara quieta
que somiava les perles
de la nit.

Era l'estiu!
Lleugera la nitada
enceneva mil llànties
a damunt a una coberta
de vellut blau.
Una gran franja
de pénnaros de plata
recamava la lluna:
un camí d'esperança
on los ulls cercavan
l'amor i la fortuna.
De cop l'hivern és vingut
i ha desfet l'encant,
sospirs i cants
ha tallat.
No riu més la marina!
Núvols, vent,
pluja, negror
i com un pes al cor.
La boca s'és tancada
en plegues de tristor.
Una franja de pena
si un raig de sol
de tant en tant
lo golf endora,
un grof de pensaments
si a de nit la lluna,
amb llàgrimes blanques
damunt a 'ls cavallons, plora.
(pagg. 128-129)

* * *

VENT

Crida a la mia finestra
el vent mal;
parla en un llenguatge
de xiulets prepotents
de la sua força gran,
del sou turment.
Parla del sou viatge
de lluny, misteriós,
dels sous encontres
amb terres i mars,
del sou furiós
córrer, del sou rabiosament
destruir de tot quant
ha tingut de topar-lo
la mala sort.

Germà de la mort
ell passa: vent mal
de noms antics,
llebeig, mestral...
La mateixa força
sempre però,
sempre el sou senyal
destructor.
«Salva el meu camp, o Déu Senyor»,
diu quan ell bufa
el campanyol en pena;
«Salva la mia nau»,

prega amb ardor el mariner,
«Salva-nos», tots diuen
en mar, en terra, en cel.

Passa el vent,
ve la primavera,
torna en calma el mar,
la terra encara espera.
Llebeig, mestral...
No són que un record.
Resta però al cor
de la gent
quan tot és pau i amor,
quan més suau és el conhort,
l'última veritat
cada il·lusió a en treure,
el passar llest de la vida,
la vinguda fatal de la mort.
(pagg. 132-133)

* * *

BARCA MORTA

«Te recordes d'aqueix gussi
quan Joan l'ha varat?
Qui festa! El canonge del Rosari
l'ha beneït i Magdalena,
la padrina, ha tallat
damunt a la prua
l'ampolla d'espumant.
A banyo és davallat

com una senyora
entre mans i manetes,
tot enflocat
de l'arbre a l'antena
de banderes i banderetes.
Barca de gran bontat.

Prop a la falca
del gussi desfet
dos vells pescadors
parlen en tarda de diumenge.
Tancat
de calma i de silenci
el golf.

Entorn tot ferm:
les muralles, les torres,
l'aigua sota el bord
de les banquetes,
el temps.

Entre l'or del sol
arreu arreu espargit
tornen antics records...
Lluna nova esta nit.
Providència i bonasort.
Ple de veus i de motors
al punxar de l'alba
el port
frèmits de joventut
donarà al gussi mort.

(pagg. 145-146)

* * *

SETEMBRE A LA RIBERA

Ara va lliure el cor
de vol en vol
fins on sés tu, platjola de safir,
i de coral, i d'or,
tancada en un arc de verd
en fons a un món perdut:
i es fa rondalla
el tou record.

I torno encara jo on sés tu,
al tou sol, a la tua marina,
a la tua dolça nit,
al tou cant, al tou sospir,
al tou goig, al tou oblit.

Oh, malenconiós caure de sol!
Colgat damunt a l'arena
encara tèbia de ressol
veig el foc que encén tot a l'entorn,
i es fa més llarg l'horitzó,
i es fa un recam de música l'oneta
que lentament o llesta
va i ve
entre els esculls blaus
a preparar un bon repòs al dia
ja de ombres tacat.
No, el temps no és passat,
no és caiguda no la minyonia.

Tot és igual en la platjola mia,
ni el meu cor és canviat.
Ponentol i gregal
amb alternança ballan
de migdia a la tardeta
i a de nit cantan
encara les sirenes
entre randes de plata
que mai la lluna manca de teixir.
Sol la ciutat en fons avui cenyida
de corones de llum, destrueix l'encant
de la gran pau perduda,
del bel somni d'ahir.
(pagg. 154-155)

* * *

BARCAROLA

Bon vent i barca nova.
Oh! L'antic proverbi de mar
quan veles a l'alba
i al caure del sol
eran ales lleugeres
a coronar de dolçor
el néixer i el morir
del dia en el golf.

En un silenci blau
els ulls portaven el cor
envers el misteri

de somnis de llunyança.

Un suau

diluir-se de l'ànima

en el lluny

blanquejar de l'horitzó.

Barcarola!

Baixa la veu de les ones

alçava el seu cant

al depagar-se de l'última,

a l'espuntar de la primera

estrella.

Un'hora d'encant.

Un sospir cada vela,

un desig,

un'esperança.

Barcarola!

No hi són més les veles.

Les barques que corren

van ara a motor.

Encara però

les ones que canten

i el rosa de l'alba

i l'or del tramont

agafen el cor.

I l'ànima vola

lleugera lleugera.

Barcarola!

(pagg. 172-173)

* * *

MARINA QUE DIVIDIS

Marina plena de lluentor suau
que dividis el meu del gran país
obert a la bellesa del cel blau,
l'ànima mia rodola en aquest'ona
encontre a Barcelona.
encontre a la sardana...

Terres, palaus s'enjoien
al toc de campanes
en el migdia d'or,
mentre perfums exhalen
a poc entrant al cor.

Marina que dividis
el meu del gran país!
Un mirall tu pareixes,
un mirall tu... llis llis
a on s'espleguen records,
a on s'espleguen sospirs.

(pag. 177)

* * *

VENT DE MAR

Vent de mar! Records que tornen
amb ales de somni al cor.
Tremolar de ones lleugeres

com plomes de colom,
com banderes amb recams d'or.
I un perfum antic i nou
que sap de sal i de sang,
de vida i de mort.
De lluny véns portant
en el camí frescor,
cants de joia,
poemes de glòria,
llàgrimes de dolor.
I al tou respir trobo l'hàlit
de la mia terra,
l'abraç del meu mar.

So armoniós i violent
és el tou murmuri
i en l'ànima encén
flames noves d'amor:
ciutats obreres,
rius que canten
davallant a les costeres,
muntanyes regalades
i valls on el verd
de un'ala a l'altra se perd,
marines on l'or
de l'alba a la tardeta
faixa platjeta i esculls:
aires on l'oreneta
troba sempre l'abril...
Vent de mar! Vent del meu cor!
Vent gentil!

(pagg. 178-179)

* * *

S'Ischiglia

N. 2, febbraio 1952

MARINER, BON MARINER

Antigas canzòns algaresas
de nit as bastions ascoltaras...
la plagia era plena de ansèsas
la mar era plena de fàras.

Mariner bon mariner
tira el gàngaru cuntent,
pesca pesca es un praièr
quant el peisc salta gliuent.

Rièvan nel cel tant'estèlas
carignus passavan al cor...
anàvan, anàvan las velas
obertas com alas de flor.

Mariner bon mariner
pesca, es bona la nitara,
coma perlas del forzer
son lus uls de ta mara.

Antigas cançons algaresas
de tant de tant cantàras...
tornàu al meu cor che s'entrega
a vos dolzas mias serenàras.

Mariner bon mariner
la tua vira es speranza;
el Segnor ta vulghi bè
i ta doni l'abonanza.

(pag. 4)

* * *

(senza data)

VÉNT A LA TERRA

A la tardéta com un respir
el vént a la terra ònda les mates
a la vora de la mar i envia
de punta a punta onétes
un riure lleuger en el golf
fa el blau groc del cel
i l'horitzò tot obert
a lluny mostra
de sommi com ales
de pardals de rondalla.
Vola el cor ampliament
en aqueixa gloria de colors
devant al gran altar
de la natura.
Passa el vént
saboròs de frescor
cabelléra de nùvia
perfumada de joventut i en porta
olors de raïm i de sàlvia

a la costa vermèlla;
salut a les aires que càuen
al pàl·lid obrir-se a llevant
de las primeres estrélles.

Passas vént sospirant!
Un dia gran és caigut
una mica del temps.
Al món cansat que repòsa
en aquesta hora de pàu
llisa carícia tu ets
de mà juvenéta
pléna d'esperanças novas.

* * *

La Nuova Sardegna

10 novembre 1966

MORI L'AGOST

Càu el dia
en un vel de suavitat
i de pau.

Tota una randa
de blàu
es la marina: gran bandéra
oberta al respir lleuger
del vent de terra.

Mori així l'agost
i s'enserra
mes llestre en la nit

la lluméra.

Platja blanquixina
com cara de monja
sota negre xal
d'humiltat!

Els arbres de tamarill
agenollats
resan a l'apagar-se del sol.

Un vol
de nuvoletes en guia
se mouen lluny
en fons al cel
jà tancat
en un vel
de malenconia.

Cor tou minyonéta
encara lligat
un braç de mar
una boca somrienta
una véu
al gest carinyos
al correr allegre
damunt a la platjola ardenta!
I també tu, cor mèu
Així cad'any l'agost
pinta el sou quadre d'adéu.